

שְׁבָתָה תְּשִׁיבָה

ליל א' דר"ח:

אחר מפלת ערבייה הביט בסידורו (שם פבו', הגוזג חיאך לומר לשנה שובה בו').

למחרת בעת ההפטורה וכן בברכות בכה, לאחר ההפטורה אמר שחנני טרי חרורת זאלן שטיין אוון ביידע זיטטן. העומדים טביב שמעו שמנון הניגון מה שחרנ"ע חי' מתפלל עמו, וכן בעת מעשה בכה בכיוות הרבה. הבעל תזקע חי' ריב"ט, אדר"ש נחן לו השופר מהצ"ז שאביו זצ"ל מקע בשופר זה, וחתיאו ד"ע מארץ הק', אדר"ש חי' המקדיה. בעת "יתווודה בלחש" אדר"ש כיסחה את טליתו לשעה קלה.

חמיד לפתחות הארון עמד אדר"ש, כשסגרו הארון חי' יושב.

אד"ש ביקש שהחזן יבריז אחר כ"א מהג' קאפיטלאך.

אחר מנוח חלכו לחשייר אדר"ש ביקש שיחי', סדר. לאחר אמרת חשיין אמר שילכו ריקוד; בדרך חזירה אמר שניגנו הניגון "זוען איך וואלט געוווען בכה". אחורי שחזרו מתוך חדר החלון ואמר שייעשו ריקוד ועשה עט ידיו הק'. ליל שני דר"ה (יארצית) שלח ח' גראות.

יום ב' דר"ח:

לפניהם החוועדות אמר: א' מגין זאל זיך גיין ווואשן, זאגן לחיביט, זינגען דעת אלטן רביינס ניגון אוון בענטשן וכן חוווח. לאחר החווועדות אמר שילך מעטליך שי' חמאמר כה"י הר"ש (להבין עניין הנסירה) שעליינו חי' מיסוד המאמר (שלו).

עריווחכ"פ:

... שי' ביקש מאדר"ש שיברך הבוחרים (אחרי ששבע"ב קבלו חברכת), וכן הווח - נכנטו לחדרו, וראת שגט יונגעלייט אמר ב"פ בקול: נאר בחוריט, בליל יהוכ"פ אחר מפלת ערבית ראה אדר"ש (אחרי שאחדים ניגשו לפטוד ומיהרו באמירת תחליט) אז ניבש בעצמו לעמוד אוון האט אויסגעט לאזט בכל קאפיטל. גם ה"יהי רצון" בקול רם.

בעת געילה שאל אדר"ש איזה פעמים מה לשעה, ואמר להחזן שיארין קצח. (להאטיף מחול על הקודש).

במוצאי יהובכ"פ שלח אדר"ש מזונות (בקוות) לחווועדות.

יום א' דסוכות:

כ"א בירך על אתרוז של אדר"ש (בעת היוח אדר"ש בסוכה).

ליל טמ"ז:

בעת הקפה אד"ש החל ריקוד עם הרש"ג שי' ובן הרש"ל.

ליל טמ"ח:

אחרי שסיטמו החקפה בשעה 1:45 נכנס אד"ש ואמר שיעשו עוח"ט החקפה בראשונה חלק בעצמו וركד ממקומו, ובן ארומגעכאנט איינצעט וركד עמו. בהקפה ששית רקד הרבה וקרא א' מהקהל וركד עמו. אחרי החקפה עליה על כסא וחכrido עט זאל זיין סדר דא, ונחנן לכאו"א "לחיכיט" אח"כ אמר: דער רבבי האט בעזאגט איז חיינט ביינאקט דארך מען מעביד סדרה זיין "ברכת" וברך אוחנו וחלן.

יום טמ"ט:

בעת שקראו אד"ש ל"חנן בראשית" קראו בשמו הק' (כך אמר לריא"ג).

ט' כסלו - חילולא דאדטוח'א:

אחר מנחה עמד אצל ארון הקודש והחחיל לנומר שיח אודות אדטוח'א, אחר חפלת ערבית יבא לקידוש לבנה (הי' מעונן) ואמר אד"ש: בימי הרג"ע גם הי' מעונן וושא סיפר שבימי ר' פרימישלאגער הי' מעשה בזח, א' שאלו: ווי החבן אידן מקדש בעוזען די לבנה במדבר, עט איז דאך בעוזען דער ענן ווואס האט פארשטעלט, וענה ר' מאיר: משה רבינו פלעגן ארויסגעטען א טיכל און א מאך געטאן מיט'ן האנט אוון דער וואלкан פלעגן ארייבערביין, וכשטייך הרג"ע הסיפור הנ"ל הראה עט טיכל היינץ שר' מאיר הראה ונעשה קלאר. וטויים אד"ש: אויב עט איז דא אזעלכע אידן ווועלכע קענען דאס שאן ווועט מען אפשר קענען מקדש זיין די לבנה ואמר ריא"ג: דער רבבי, וענה אד"ש (בחיווך): מיר איז נאר נוגע איינץ דערציילן, אח"כ אמר: איך קומ באילד צוריק, וחלך לאמו הרבנית לעשות בשביילה הבדלה וכשבא בחזרה היהת הלבנה בתירה.

י"ט כסלו:

אד"ש נסע לאוהל. בערב הי' חתוועדות. נטלי יידיים.

דיבר ע"ד חענין שפכשו כל האציגות שהיו על אחטידים בטלו, מפנוי שהיו מיסדים על טעם, ובטלח טעם בטלח בזירה.

בא' מהשיות אמר: איך חאב געבעטן די משפייעים מיט עטעלכע וו זאבן צוריק (כ"ה חזון) צו פארשריבן וווען די אלטידים קומען איינץ דערפרוי, ביז איז איז ניטא פון ווואס צו זיין צוරידן, וויל איך בעטן אוון זאבן איז איז צען טאג פון היינט ווועט דאס זיין נוגע איז אלע זאלן חאבן בעקמען איז צייט אינדערטרי עט ווועט זיין נוגע איז בעוויסן פרט, אוון דאן ווועל איך אונגעטען די רשימה.